

مقاله‌نامه شماره ۱۵۲

مقاله‌نامه ناظر بر بهداشت و ایمنی کار در باراندازها^۱

همایش عمومی سازمان بین‌المللی کار، که به دعوت هیئت‌مدیره دفتر بین‌المللی کار در تاریخ ۶ ژوئیه ۱۹۷۹ برای شصت و پنجمین نشست خود در شهر ژنو گرد آمده است، و با توجه به مفاد مقاله‌نامه‌ها و توصیه‌نامه‌های موجود سازمان بین‌المللی کار در مورد بهداشت و ایمنی کار، بویژه مقاله‌نامه مربوط به علامت‌گذاری بارها (بسته‌های حمل‌شده به وسیله کشتی‌ها)، ۱۹۲۹، مقاله‌نامه محافظت از ماشین‌آلات، ۱۹۶۳،

و مقاله‌نامه محیط کار (آلودگی هوا، سر و صداهای مزاحم و ارتعاش‌ها) ۱۹۷۷، و با اتخاذ تصمیم در مورد پذیرش بعضی پیشنهادهای مربوط به تجدیدنظر در مقاله‌نامه (تجدیدنظرشده) حفاظت در برابر حوادث (کارگران باراندازها)، ۱۹۳۲ (شماره ۳۲)، که چهارمین موضوع دستور کار همایش را تشکیل می‌دهد، و

با توجه به اینکه پیشنهادهای یادشده باید به صورت یک مقاله‌نامه بین‌المللی عرضه شود، در این بیست و پنجمین روز ماه ژوئن سال یکهزار و نهصد و هفتاد و نه، مقاله‌نامه زیر

۱. تاریخ رسمیت یافتن این مقاله‌نامه: ۵ دسامبر ۱۹۸۱.

را که می‌توان آن را مقاله‌نامه بهداشت و ایمنی کار (در باراندازها)، ۱۹۷۹ نامید، به تصویب می‌رساند:

بخش اول - حدود تعاریف

ماده ۱

در این مقاله‌نامه، اصطلاح «کار در باراندازها» به معنای تمام یا بخشهایی از کارهایی است مانند بارگیری، یا تخلیه هرگونه کشتی و انواع کارهای تصادفی دیگر که مرتبط به آن کارها باشد. تعریف دقیق این گونه کارها باید از طریق قوانین رسمی کشور مشخص شود. سازمانهای کارگری و کارفرمایی ذیربط باید برای استقرار و تجدیدنظر در این تعاریف مورد مشورت قرار گیرند.

ماده ۲

۱- هر کشور عضو می‌تواند معافیت‌ها یا استثناهایی از مفاد این مقاله‌نامه برای تمام یا بخشی از کارهای مربوط به بارگیری یا تخلیه بعضی از کشتی‌ها و کارهای تصادفی مرتبط با آنها قائل شود، یویژه در باراندازها و دیگر مکانهایی که رفت و آمد کشتی‌ها نامنظم و محدود به کشتی‌های کوچک باشد و همچنین در باراندازهای مخصوص کشتی‌های ماهیگیری یا بعضی از انواع آنها، مشروط بر آن که

الف - شرایط کار سالم و توأم با ایمنی فراهم باشد، و

ب - مقامات صلاحیت‌دار، پس از مشورت با سازمانهای کارگری و کارفرمایی مربوط، بپذیرند که چنین معافیت‌هایی معقول و بی‌خطر خواهند بود.

۲- بخشهایی از مفاد بخش سوم این مقاله‌نامه قابل تغییر خواهد بود، مشروط بر آنکه مقامات صلاحیت‌دار، پس از مشورت با سازمانهای کارگری و کارفرمایی مربوط، اطمینان حاصل کنند که تغییرات درخواستی دارای مزایای معینی خواهد بود و، در مجموع، حفاظت‌های موجود کمتر از آنچه در مقاله‌نامه اصلی آمده است نخواهد بود.

۳- هرگونه معافیت یا استثنایی که به موجب بند ۱ این ماده مطرح شود، و همچنین هرگونه تغییری که به موجب بند ۲ این ماده به وجود آید، و نیز دلایل توجیهی آنها باید در گزارشهای سالانه عملکرد مقاله‌نامه که هر کشور عضو باید به موجب ماده ۲۲ اساسنامه سازمان بین‌المللی کار بفرستد، ذکر شود.

ماده ۳

در چارچوب این مقاله نامه

- الف - اصطلاح «کارگر» به معنای هر شخصی است که در بارانداز به کار مشغول باشد؛
- ب - اصطلاح «مقامات صلاحیت‌دار» به معنای شخص یا اشخاصی است که دارای معلومات و تجربیات لازم برای اجرای وظایف یا تکالیف ویژه‌ای باشد و به همین دلیل به عنوان مقام صلاحیت‌دار پذیرفته شود؛
- ج - اصطلاح «شخص مسئول» به معنای شخصی است که از سوی کارفرما، فرمانده کشتی، یا صاحب کالا به عنوان مسئول اجرای وظیفه یا وظایف معینی تعیین شده باشد و از اقتدار و صلاحیت‌های لازم برای انجام آن وظایف برخوردار باشد؛
- د - اصطلاح «شخص مجاز» به معنی شخصی است که از سوی کارفرما، فرمانده کشتی، یا شخص مسئول برای انجام وظایف معینی انتخاب شده باشد و اطلاعات و تجربیات فنی لازم را دارا باشد؛
- ه - اصطلاح «دستگاه‌های بالابر» شامل هر نوع دستگاه ثابت یا متحرک می‌شود که برای جابه‌جایی بارها به کار می‌رود، از جمله انواع جرثقیل‌های ثابت و متحرک که در ساحل یا روی کشتی‌ها نصب شده باشند و برای بالا بردن، پایین آوردن، یا تعلیق بارها در فضا، از محلی به محل دیگر مورد استفاده قرار گیرند؛
- و - اصطلاح «گیره آزاد» به معنای هرگونه گیره‌ای است که به وسیله آن می‌توان بار معینی را به یک دستگاه بالابر متصل کرد، ولی جزئی از آن دستگاه یا بار به حساب نمی‌آید؛
- ز - اصطلاح «راه‌یابی»، به معنای هرگونه ورود یا خروج بار از محلی به محل دیگر است؛
- ح - اصطلاح «کشتی» دربرگیرنده هر نوع کشتی، سفینه، قایق یا هوورکرافت به استثنای کشتی‌های جنگی است.

بخش دوم - کلیات

ماده ۴

- ۱- در قوانین یا مقررات ملی باید تصریح شود که تدابیر و اقدامات یادشده در بخش سوم این مقاله نامه باید در زمینه کارهای ویژه باراندازها چنان به کار گرفته شوند که نتایج زیر را در بر

داشته باشد:

الف - تهیه و نگاهداری تجهیزات و ملزومات باراندازها به منظور تأمین شرایط و لوازم کار بدون بروز حوادث و آسیبهای زیانمند برای تندرستی کارگران؛

ب - فراهم ساختن امکانات لازم برای ورود و خروج بی خطر به محل کار؛

ج - فراهم ساختن اطلاعات، آموزشها و سرپرستی های لازم برای تأمین حفاظت کارگران در برابر خطرهای احتمالی حوادث کار یا آسیبهای جسمانی ناشی در محیط کار یا خارج از آن؛

د - فراهم ساختن هرگونه وسیله حفاظتی شخصی مانند تجهیزات و پوشش های مخصوص در برابر حوادث احتمالی یا آسیبهای ناشی از کار؛

ه - تهیه و نگاهداری لوازم و تجهیزات مخصوص کمکهای اولیه یا تسهیلات نجات؛

و - تهیه و استقرار وسایل لازم برای موارد اضطراری.

۲. تدابیر اتخاذشده به موجب مفاد این مقاوله نامه باید مشتمل باشد بر

الف - ملزومات کلی مربوط به ساخت، تجهیز و نگاهداری ساختارهای باراندازها و دیگر

محل هایی که در آنجا کارهای مخصوص باراندازی و بارگیری به عمل می آید؛

ب - پیشگیری و حفاظت در برابر انفجارها و آتش سوزی ها؛

ج - وسایل و لوازم مطمئن برای راهیابی به کشتی ها، انبارها، طبقه های مختلف، و دستگاههای بالابر سالم و بی خطر؛

د - حمل و نقل کارگران؛

ه - باز و بسته کردن دریچه ها، ایمن سازی راههای ورود و خروج به انبارها و اطاقک های زیر

عرشه کشتی؛

و - ساخت و نگاهداری و کاربرد بالابرها و دیگر لوازم و تجهیزات بارگیری؛

ز - ساخت و نگاهداری و کاربرد پلکان ها؛

ح - بر پا داشتن و کاربرد دکل های حفاری؛

ط - آزمایش، بررسی، بازرسی و تأیید تجهیزات و لوازم بالابرها و گیره های آزاد، از جمله زنجیرها و طنابها و دیگر اجزای آنها که در مجموع بخش مهمی از بار را تشکیل می دهند؛

ی - جابه جا کردن انواع مختلف بارها؛

ک - انباشتن و انبار کردن کالاها؛

- ل - مواد خطرناک و دیگر وسایل حادثه‌آفرین در محیط کار؛
- م - تجهیزات حفاظتی و لباسهای حفاظتی شخصی؛
- ن - تسهیلات بهداشتی و شست‌وشو و دیگر تجهیزات رفاهی؛
- س - نظارت پزشکی؛
- ع - تسهیلات نجات و کمکهای اولیه؛
- ف - سازماندهی ایمنی و بهداشت؛
- ص - آموزش به کارگران؛
- ذ - ردیابی و پیگیری حوادث و بیماریهای شغلی؛
- ۳- استقرار عملی الزامات مندرج در بند ۱ این ماده باید با رعایت استانداردهای فنی یا ضوابط عملیاتی مورد قبول مقام صلاحیت‌دار، یا از طریق دیگر روشهای سازگار با شرایط و مقررات ملی صورت پذیرد.

ماده ۵

- ۱- قوانین یا مقررات ملی باید تعیین‌کننده شخص مسئولی باشد که به عنوان کارفرما، مالک یا فرمانده کشتی بر حسب مورد بتواند مسئولیت اجرای دقیق تدابیر مندرج در بند ۱ ماده ۴ این مقاله‌نامه را بر عهده بگیرد.
- ۲- هرگاه دو یا چند کارفرما به طور همزمان فعالیتهایی را در محل کار واحد برعهده داشته باشند، باید حداکثر همکاری و هماهنگی را مراعات کنند تا تدابیر تجویز شده را بدون وارد ساختن آسیبی به کار دیگران در زمینه حفاظت و بهداشت کار به مرحله اجرا درآورند. در شرایط خاص، مقام صلاحیت‌دار باید راه و روشهای این همکاری را اعلام کند.

ماده ۶

- ۱- به طور کلی باید ترتیبی داده شود که کارگران
- الف - ملزم باشند بدون دلیل در دستگاهها و لوازمی که برای ایمنی و بهداشت آنها و دیگران ضرورت دارد تغییراتی ندهند یا آنها را به طرزی نامناسب به کار نگیرند؛
- ب - مراقبتهای معقول را به عمل بیاورند تا به دلیل اشتباه یا بی‌توجهی در ضمن انجام کار آسیبی به ایمنی خود و دیگران وارد نیاید؛
- ج - هرگونه وضعیت خطرناک را بی‌درنگ به نزدیکترین سرپرست خود اطلاع دهند تا تدابیر

اصلاحی لازم هرچه زودتر به عمل آید؛

۲- کارگران باید حق داشته باشند در تحکیم و تقویت اقدامات حفاظتی و بهداشتی لازم در محدوده مسئولیت‌های حرفه‌ای خود مشارکت جویند و نظریات خود را در مورد چگونگی انجام کارها، بویژه از نظر مسائل ایمنی و بهداشت کار ابراز دارند. در صورت لزوم، هرگاه کمیته‌های ایمنی و بهداشت کار به موجب قوانین یا مقررات کشوری به وجود آمده باشد (بر اساس ماده ۳۷ این مقاله‌نامه) مشارکت کارگران در تحکیم اقدامات حفاظتی و بهداشتی باید از طریق کمیته‌های یادشده به عمل آید.

ماده ۷

۱- هنگام اجرای عملی مفاد این مقاله‌نامه، مقام صلاحیت‌دار باید اقدامات قانونی لازم را با مشورت سازمانهای کارگری و کارفرمایی مربوط به عمل بیاورد.
۲- اقدامات لازم باید در نظر گرفته شود تا همکاری نزدیک بین کارفرمایان و کارگران یا نمایندگان آنها در چارچوب مفاد بند ۱ ماده ۴ این مقاله‌نامه برقرار شود.

بخش سوم - تدابیر فنی

ماده ۸

در هر زمان که محل کار معینی ناامن بشود یا خطرهایی برای سلامت کارگران به وجود آید، تدابیر لازم (از طریق حصارکشی، نصب پرچم خطر، یا در صورت لزوم، از طریق متوقف ساختن کار) باید به عمل آید تا حفاظت و ایمنی کارگران تا ایمن‌سازی مجدد محیط کار تأمین شود.

ماده ۹

۱- تمام محل‌هایی که باراندازی و بارگیری در آنها انجام می‌شود و هر نوع محوطه مربوط به آنها باید به میزان مناسب روشن باشد.
۲- هر نوع مانعی که ممکن است برای حرکت‌های دستگاه بالابر خطرناک باشد (وسایل نقلیه یا رفت و آمد افراد) در صورتی که قابل حذف نباشد، باید به طرز مناسب و مشخص علامت‌گذاری شود و، در صورت لزوم، به وسیله نورافکن روشن شود.

ماده ۱۰

- ۱- تمام سطوحی که برای رفت و آمد وسایل نقلیه یا برای انباشتن یا ذخیره کردن کالاها و مواد و مصالح در نظر گرفته می شود باید به طرز منظم و مناسب پاک و بی خطر باشد.
- ۲- در هر جا که کالاها یا مواد و مصالح انباشته می شود، برداشت می شود یا ذخیره می شود، عملیات اجرایی باید با رعایت تدابیر ایمنی و بهداشتی متناسب با ماهیت کالاها و مواد یا نوع بسته بندی آنها صورت پذیرد.

ماده ۱۱

- ۱- برای حمل و نقل بی خطر بارهای مختلف باید گذرگاههایی با پهنای مناسب وجود داشته باشد.
- ۲- برای رهگذرهای پیاده باید گذرگاههای جداگانه با عرض مناسب وجود داشته باشد و، در صورت لزوم، مجزا از گذرگاههایی باشد که برای وسایل نقلیه در نظر گرفته می شود.

ماده ۱۲

- برای مبارزه با حریق باید لوازم و دستگاههای مناسب تهیه شود و در هر محلی که کار در آنجا صورت می گیرد موجود و آماده استفاده فوری باشد.

ماده ۱۳

- ۱- تمام بخش های خطرناک ماشین آلات باید در پشت نوعی حفاظ ایمن باشند، مگر آنکه طرز قرار گرفتن آنها طوری باشد که گویی در حفاظ قرار دارند.
- ۲- تدابیر مؤثر باید اتخاذ شود تا هنگام بروز وضعیت های اضطراری بتوان سرعت جریان برق دستگاهها و ماشین آلات خطرآفرین را قطع کرد.
- ۳- هنگامی که بعضی کارهای تعمیراتی، نظافتی یا نگاهداری بالقوه خطرناک صورت می گیرد، باید ماشین آلات مربوط را پیش از شروع عملیات یادشده از حرکت بازداشت و اقدامات لازم را به عمل آورد تا این ماشین آلات خود به خود به کار نیفتند، مگر آنکه کارهای تعمیراتی و پاکسازی پایان گرفته باشد؛ مشروط بر آنکه شخص مسئولی بتواند ماشین آلات یادشده را برای انجام آزمونهای لازم یا برای تنظیم مجدد آنها به کار بیندازد (البته در صورتی که انجام این عملیات در حالت خاموش بودن ماشین آلات امکان نداشته باشد).
- ۴- تنها شخص صلاحیت دار باید مجاز باشد که

الف - در صورت لزوم حفاظ‌های ایمنی ماشین‌آلات را بردارد؛

ب - ضامن ایمنی یا حفاظتی ماشین‌آلات را به قصد پاکسازی، تنظیم یا تعمیر آنها خلاص کند.

۵- چنانچه حفاظ ایمنی دستگاه یا ماشین‌آلات معینی برداشته شود، احتیاط‌های لازم باید به عمل آید و حفاظ مربوط بی‌درنگ پس از انجام عملیات لازم در جای خود قرار گیرد.

۶- چنانچه حفاظ ایمنی از جا برداشته شود یا به قصد تعمیرات از کار انداخته شود، پس از خاتمه عملیات تعمیر یا تنظیم دستگاه، حفاظ ایمنی در زودترین زمان ممکن باید در جای خود قرار گیرد یا از نو به کار انداخته شود و، به هر حال، اقدامات لازم باید به عمل آید تا دستگاه مورد تعمیر یا تنظیم پیش از نصب مجدد حفاظ ایمنی یا فعال ساختن مجدد آن قابل بهره‌برداری نباشد.

۷- در چارچوب این ماده، اصطلاح «ماشین‌آلات» مشتمل است بر هر گونه دستگاه بالابر، دریچه مکانیکی یا دیگر تجهیزاتی که با نیروی برق کار می‌کنند.

ماده ۱۴

تمام تجهیزات و تأسیسات برقی باید به طرز ساختی شود، نصب شود، مورد استفاده قرار گیرد و تعمیر و نگهداری شود که هیچ‌گونه خطری در پی نداشته باشد و با استانداردهای مورد قبول مقام صلاحیت‌دار هم سازگار باشد.

ماده ۱۵

هنگامی که یک کشتی در کنار کشتی دیگر یا بارانداز بارگیری می‌کند یا تخلیه می‌شود، وسایل مناسب برای راهیابی به کشتی باید به نحوی نصب شود که حداکثر ایمنی و کارایی را داشته باشد.

ماده ۱۶

۱- هنگامی که جابه‌جایی کارگران از یک کشتی به کشتی دیگر یا به جای دیگر از طریق آب لازم باشد، اقدامات لازم و مناسب باید به عمل آید تا حمل و نقل و سوار و پیاده شدن آنها از کشتی با حداکثر ایمنی همراه باشد. در ضمن، شرایط ویژه سفینه‌ای که برای این کار مورد استفاده قرار می‌گیرد باید مشخص شود.

۲- هنگامی که لازم باشد کارگران از یک محل کار به محل کار دیگری انتقال یابند، وسایل

نقلیه زمینی که برای این منظور مورد استفاده قرار می‌گیرند، باید از ایمنی لازم برخوردار باشند.

ماده ۱۷

- ۱- راهیابی به عرشه یا انبار کشتی باید از طریق الف - پلکان قابل اطمینان یا، در صورت عدم امکان، از طریق نردبان ثابت یا مَقره یا چرخ تسمه قابل اطمینان صورت گیرد؛
- ب - آلات و ادوات دیگری صورت گیرد که مورد قبول مقام صلاحیت‌دار باشد.
- ۲- در صورت امکان، وسایل راهیابی ذکر شده در این ماده باید دور از دریچه‌های ورود به انبارها و قسمت‌های زیرین کشتی باشد.
- ۳- کارگران نباید مجاز باشند، یا از آنها خواسته شود، که با وسایل دیگری جز آنچه در این ماده آمده است، به عرشه کشتی یا انبار آن راه یابند.

ماده ۱۸

- ۱- هیچ نوع پوشش یا میله مخصوص دریچه بارگیری کشتی نباید مورد استفاده قرار گیرد مگر آنکه از ساخت اطمینان‌بخش و استحکام کافی برخوردار باشد و نصب و نگهداری آن نیز رضایت‌بخش باشد.
- ۲- دریچه‌های بارگیری ویژه‌ای که به کمک دستگاه بالابر جابه‌جا می‌شوند، باید متصل به گیره‌های مناسب و قابل دسترسی باشند که به طور معمول برای تضمین ایمنی به سیستم بوکسل نیز وصل هستند.
- ۳- در شرایطی که دریچه‌های بارگیری قابل تعویض با یکدیگر نباشند، باید بدقت علامت‌گذاری شوند تا معلوم باشد که متعلق به کدام مدخل هستند و به چه شکلی جا می‌افتند.
- ۴- تنها یک شخص صلاحیت‌دار (و در صورت امکان یکی از کارکنان فنی کشتی) باید مجاز به باز کردن یا بستن دریچه‌های برقی بارگیری باشد. دریچه‌های بارگیری را نباید در صورت امکان مجروح شدن باز و بسته کرد.
- ۵- مفاد مندرج در بند ۱۴ این ماده باید عیناً در مورد تمام تجهیزات برقی کشتی مانند درهای موجود در بدنه کشتی، در راهرو شیب‌دار یا عرشه کشتی لازم‌الاجرا باشد.

ماده ۱۹

۱- اقدامات لازم باید به عمل آید تا هر گونه روزنه، مجرا، یا حفره موجود روی عرشه محل رفت و آمد کارگران به نحو مقتضی پوشیده شود تا از سقوط کارگران یا وسایل نقلیه ممانعت شود.

۲- هر دریچه‌ای که دارای حائل یا لبه بلند نباشد باید بسته بماند یا هنگامی که از آن استفاده نمی‌شود پوشش آن در جای خود قرار گیرد، جز هنگام وقفه‌های کوتاه مدت در کار، و در هر حال یک شخص مسئول باید به طور مداوم ناظر بر اجرای این دستورالعمل‌ها باشد.

ماده ۲۰

- ۱- تجهیزات تمام اقدامات لازم باید به عمل آید تا ایمنی کارگران فعال در عرشه یا انبارهای کشتی، بویژه، هنگام کار با وسایل و تجهیزات برقی، تضمین شود.
- ۲- پوشش دریچه‌های بارگیری را نباید هنگامی که کار در انبارهای زیر آنها در جریان است بردارد یا تعویض کنند. پیش از شروع بارگیری یا تخلیه، هر یک از دریچه‌های بارگیری که به اندازه کافی در برابر جابه‌جایی‌ها مقاوم نیست، باید کنار گذاشته شود.
- ۳- در انبار یا در عرشه کشتی باید هوای تازه جریان داشته باشد تا دود موتورهای با احتراق داخلی یا دیگر تجهیزات، آسیبی به تندرستی کارگران وارد نکند.
- ۴- برای تأمین ایمنی کارگران هنگام بارگیری یا تخلیه کشتی‌های بزرگ یا در شرایطی که آنها در اطاقکی معلق بر فراز کشتی‌های پهلوگرفته در بارانداز کار می‌کنند، باید وسایل مناسب و راههای مطمئن فرار وجود داشته باشد.

ماده ۲۱

- هرگونه دستگاه یا وسیله بالا بردن بار، هرگونه گیره یا مقره آزاد و هرگونه چرخ تسمه یا زنجیر یا طنابی که بخشی از وسایل بارگیری را تشکیل می‌دهد باید
- الف - از طراحی، ساخت و استحکام کافی برای کاری که انجام می‌دهد برخوردار باشد و همواره در شرایط مناسب نگهداری و تعمیر شود و در صورت لزوم به طرز مناسبی نصب شود؛
- ب - به طور سالم و با روش صحیح به کار گرفته شود و، بویژه، برای جابه‌جایی بارهای سنگین تر از ظرفیت یا توان دستگاه مورد استفاده قرار نگیرد، به استثنای مواردی که به منظور آزمایش و زیر نظر شخص صلاحیت‌دار.

ماده ۲۲

۱- از دستگاهها و وسایل بالابر و گیره‌های آزاد باید در توافق با قوانین یا مقررات ملی، پیش از به کار افتادن توسط شخص صلاحیت‌دار مورد آزمایش قرار گیرد و پس از هرگونه تعمیر یا تغییر و تبدیل نیز این‌گونه آزمایش‌ها به عمل آید.

۲- دستگاههای بالابری که بخشی از تجهیزات کشتی را تشکیل می‌دهند باید دست‌کم هر پنج سال یک بار مورد آزمایش قرار گیرند.

۳- دستگاههای بالابری که در سطح زمین بارانداز به کار گرفته می‌شوند، باید طی دوره‌های زمان معینی که از سوی مقام صلاحیت‌دار تعیین می‌شود مورد آزمایش قرار گیرند.

۴- پس از پایان گرفتن آزمایش وسیله یا دستگاه بالابر، دستگاه مورد نظر باید از سوی شخصی که آزمایش‌ها را انجام داده است به طور کامل بررسی شود و گواهی‌های لازم صادر شود.

ماده ۲۳

۱- علاوه بر الزامات ماده ۲۲، دستگاهها یا گیره‌های بالابر را باید شخص صلاحیت‌دار به طور کامل واریسی کند و گواهی‌نامه‌های لازم صادر شود. این‌گونه واریسی‌ها باید دست‌کم هر ۱۲ ماه یک بار به عمل آید.

۲- به موجب مفاد بند ۴ ماده ۲۳ و بند ۱ این ماده، واریسی کامل به معنای واریسی‌های دیداری دقیق و تفصیلی از سوی شخص صلاحیت‌دار، و در صورت لزوم به وسیله ابزارها و دستگاههای اندازه‌گیری مناسب خواهد بود، به نحوی که شخص صلاحیت‌دار در مورد دستگاهها و لوازم مورد واریسی به نتیجه‌گیری لازم برسد.

ماده ۲۴

۱- هر نوع گیره آزاد که برای بالا کشیدن و جابه‌جایی بارها به کار گرفته می‌شود، باید به طور منظم پیش از استعمال مورد بازرسی قرار گیرد. هرگونه سیم بکسل یا زنجیر یدک‌کش دارای قابلیت افزایش طول یا یک‌بار مصرف نباید مورد استفاده مجدد قرار گیرد. کشتی‌های یدک‌کش، سیم‌های بکسل یا زنجیرهای یدک‌کش باید به طور کامل و در فواصل زمانی کوتاه مورد واریسی‌های لازم قرار گیرند.

۲- در اجرای مفاد بند ۱ این ماده، «بازرسی» به معنای نوعی بازرسی دیداری از سوی شخص

صلاحیت‌داری است که باید در نهایت امر تصمیم بگیرد که گیره یا زنجیر بدک‌کش یا سیم بکسل مورد نظر هنوز قابل اطمینان است یا نه.

ماده ۲۵

۱- سوابق و مدارک این گونه بازرسی‌ها که در وهله نخست دال بر شرایط ایمنی دستگاههای بالابر و گیره‌های آزاد است باید در خشکی یا در کشتی بایگانی شود. در این گونه اسناد باید تاریخ دقیق بازرسی‌ها و نتایج آزمایش‌هایی مشخص باشد که به موجب ماده‌های ۲۲ و ۲۳ و ۲۴ این مقاله‌نامه به عمل آمده است؛ با قید این نکته که در مورد بازرسی‌های ذکر شده در بند ۱ ماده ۲۴ این مقاله‌نامه، بایگانی اسناد و مدارک فقط هنگامی ضرورت خواهد داشت که بازرسی به کشف نقص یا عیب معینی انجامیده باشد.

۲- صورت دقیقی از تمام دستگاهها و ابزارها و وسایل بالا بردن و جابه‌جایی بارها باید در بایگانی موجود باشد. این صورت که با راهنمایی مقام صلاحیت‌دار تهیه خواهد شد باید با رعایت مدل‌های توصیه‌شده از سوی دفتر بین‌المللی کار تنظیم شود.

۳- این صورت شامل تمام گواهی‌نامه‌های صادر شده یا پذیرفته شده از سوی مقام صلاحیت‌دار (رونوشت‌های تأیید شده آنها) خواهد بود؛ گواهی‌نامه‌هایی که باید بر اساس مدل‌های توصیه‌شده از سوی دفتر بین‌المللی کار در زمینه آزمونها و بازرسی‌های انجام یافته در مورد دستگاهها و ابزارهای مخصوص بالا بردن و جابه‌جایی بارها در کشتی یا در سطح باراندازها تنظیم شده باشد.

ماده ۲۶

۱- به منظور تضمین پذیرش متقابل ترتیبات انجام یافته از سوی هر کشور عضو که این مقاله‌نامه ناظر بر آزمایش و بازرسی و تأیید دستگاههای بالابر و گیره‌های آزاد نصب شده روی کشتی‌ها را مورد تصویب قرار داده باشد، و همچنین اسناد و مدارک مربوط به این بازرسی‌ها الف - مقام صلاحیت‌دار هر کشور عضو باید اشخاص یا سازمانهای ملی یا بین‌المللی صلاحیت‌دار را برگزیند تا آزمونها و بررسی‌ها و وظایف مربوط را از طرف آن کشور انجام دهند و در ضمن اعلام کنند که ادامه این انتصاب یا شناسایی رسمی منوط به عملکرد رضایت‌بخش اشخاص یا سازمانهای مسئول خواهد بود.

ب - کشورهای عضوی که این مقاله‌نامه را به تصویب رسانده باشند، باید نتیجه کار افراد یا

سازمانهایی را که به موجب زیر بند (الف) از این بند برگزیده‌اند یا مورد شناسایی قرار داده‌اند، بپذیرند یا برای رسیدن به چنین پذیرشی به تعامل‌های متقابل بپردازند. در هر یک از این دو حالت، پذیرش یا شناسایی نتیجه‌گیری‌های مورد نظر باید مشروط به آن باشد که ادامه کار آنها منوط به عملکرد رضایت‌بخش اشخاص یا سازمانهای مسئول خواهد بود.

۲. هیچ نوع از دستگاه بالا، بر، گیره آزاد یا دیگر وسایل جابه‌جایی بار در کشتی یا بارانداز نباید به کار گرفته شود، اگر

الف - مقام صلاحیت‌دار قانع نشود که آزمایش‌ها و بررسی‌ها و واری‌های انجام‌یافته بر اساس ضوابط و شرایط پیش‌بینی‌شده در این مقاله‌نامه صورت گرفته است؛

ب - از دیدگاه مقام صلاحیت‌دار، دستگاه یا لوازم مورد نظر ایمنی کامل نداشته باشد.

۳. رعایت بند ۲ این ماده اگر موجب تأخیر در بارگیری یا تخلیه کشتی بشود (در حالی که تجهیزات مربوط از سوی مقام صلاحیت‌دار به تأیید رسیده باشد) ضرورتی نخواهد داشت.

ماده ۲۷

۱- ظرفیت وسایل جابه‌جایی در باراندازها (به استثنای دکل مخصوص کشتی) باید روی

یک تابلو یا برچسب یا وسیله مناسب دیگر مشخص شود.

۲- هر نوع وسیله جابه‌جایی بار در باراندازها (به استثنای جراثقال کشتی) که بیش از یک ظرفیت کاری داشته باشد، باید مجهز به وسایلی باشد که مأمور استفاده از دستگاه را قادر سازد حداکثر بار ممکن در شرایط مختلف را تشخیص دهد.

۳- هر نوع دکل مخصوص کشتی (به استثنای دکل جراثقال) باید به طور واضح علامت‌گذاری شود تا حداکثر ظرفیت بار توأم با ایمنی آن دستگاه به وضوح نمایان باشد، بویژه در شرایط

الف - کاربرد منفرد؛

ب - کاربرد کمکی؛

ج - کاربرد مشترک در تمام وضعیت‌های ممکن.

ماده ۲۸

هر کشتی باید نقشه‌های مخصوص دکل‌های خود و همچنین اطلاعات لازم برای افزایش توأم با ایمنی دکل‌ها و دیگر دستگاهها و لوازم جابه‌جایی بار را در اختیار داشته باشد.

ماده ۲۹

طَبَق‌ها و چهارچرخه‌های مخصوص حمل بار و دستگاههای مشابه باید از ساخت و استحکام کافی برخوردار باشند و اثری از نقایص مشهود و مؤثر در کاربرد توأم با ایمنی آنها مشاهده نشود.

ماده ۳۰

بارها نباید بالا و پایین برده شوند مگر آنکه به طرز اطمینان‌بخشی به وسایل جابه‌جایی بار متصل باشند.

ماده ۳۱

۱- هر نوع پایانه مخصوص محفظه‌های بزرگ بار را باید چنان طراحی کرد و مورد استفاده قرار داد که تا سر حد امکان برای کارگران ایمن و بی‌خطر باشد.
۲- در مورد کشتی‌هایی که محفظه‌های بار حمل می‌کنند، امکانات و وسایل لازم باید فراهم شود تا ایمنی کارگران هنگام رها کردن یا گرفتن محفظه‌ها تضمین شود.

ماده ۳۲

۱- هرگونه بار خطرناک باید چنان بسته‌بندی، علامت‌گذاری و برچسب‌گذاری شود و در انبار جای گیرد که منطبق و سازگار باشد با ضوابط بین‌المللی ناظر بر حمل و نقل آبی کالاهای خطرآفرین و تمام افرادی که جا به جا کردن و دستکاری بارهای خطرناک را در بندرگاه‌ها بر عهده دارند.
۲- مواد خطرناک نباید دستکاری، جا به جا و انباشته شوند، مگر آنکه مطابق مقررات بین‌المللی علامت‌گذاری، برچسب‌گذاری و بسته‌بندی شده باشند.
۳- چنانچه محفظه‌ها یا ظرفهای حاوی مواد خطرناک شکسته شده یا آسیب دیده باشند، هرگونه عملیات در محوطه بارانداز، جز عملیات لازم برای رفع خطر، باید متوقف شود و کارگران را هم باید به محل امن و بی‌خطری منتقل کرد تا خطر از بین برود.
۴- اقدامات لازم باید به عمل آید تا مواد سمی یا آسیب‌زا سلامتی کارگران را با خطر مواجه نکنند و اقداماتی باید صورت گیرد تا از بروز فضاهای قابل اشتعال ممانعت کند.
۵- در شرایطی که از کارگران خواسته می‌شود به فضاهای محدود و آلوده به مواد سمی یا آسیب‌زا وارد شوند یا با کمبود اکسیژن مواجه شوند، اقدامات لازم باید به عمل آید تا از هرگونه

حادثه یا آسیب کارگران پیشگیری شود.

ماده ۳۳

اقدامات لازم باید به عمل آید تا کارگران در برابر تأثیرات زیانمند سر و صداهای مزاحم در محل کار ایمن شوند.

ماده ۳۴

- ۱- هر جا که حمایت لازم در برابر خطر حوادث یا عوامل آسیب‌زا وجود نداشته باشد، باید کارگران را یاری داد تا با استفاده از تجهیزات و پوشش‌های حفاظتی به کار بپردازند.
- ۲- از کارگران باید خواسته شود که در نگاهداری درست و استفاده مؤثر از پوشش‌های حفاظتی شخصی کوشا باشند.
- ۳- تجهیزات و پوشش‌های حفاظتی شخصی باید به طرز مناسبی از سوی کارفرما نگاهداری شوند.

ماده ۳۵

در صورت بروز حادثه، باید تسهیلات لازم فراهم شود، از جمله کارکنان آموزش‌دیده، باید سرعت برای نجات شخص در معرض خطر، برای ارائه کمک‌های اولیه، یا جابه‌جا کردن افراد آسیب‌دیده بدون ایجاد خطرهای ثانوی در محل حضور یابند.

ماده ۳۶

- ۱- هر کشور عضو باید از طریق قوانین یا مقررات ملی یا از طریق روش‌های دیگری که با عرف و شرایط ملی سازگاری داشته باشد و پس از مشورت با سازمان‌های کارگری و کارفرمایی، مشخص سازد که
 - الف - برای کدام خطرهای احتمالی ضمن انجام کار باید معاینه پزشکی اولیه یا بعضی معاینه‌های پزشکی دوره‌ای، یا هر دو نوع معاینه را در نظر گرفت؛
 - ب - با توجه به ماهیت و شدت خطرهای احتمالی و شرایط ویژه، حداکثر فواصل زمانی بین معاینه‌های دوره‌ای چه مدت باید باشد؛
 - ج - در مورد کارگرانی که در معرض آسیب‌های جدی قرار دارند، چه نوع تحقیقاتی باید صورت پذیرد؛
 - د - تدابیر مناسب برای فراهم ساختن خدمات درمانی یا بهداشتی مناسب برای کارگران

شاغل چه باید باشد؛

۲- تمام معاینه‌ها و بررسی‌های انجام‌یافته به موجب بند ۱ این ماده باید برای کارگران رایگان باشد.

۳- اسناد و مدارک این گونه معاینه‌ها و آزمایش‌های پزشکی باید محرمانه تلقی شود.

ماده ۳۷

۱- در بندرگاههایی که تعداد قابل توجهی از کارگران مشغول به کارند، باید کمیته‌های ایمنی و بهداشت کار با مشارکت نمایندگان کارگران و کارفرمایان تشکیل شود.

۲- چگونگی استقرار، ترکیب و وظایف چنین کمیته‌هایی از طریق قوانین یا مقررات ملی یا دیگر روشهای مناسب، پس از مشورت با سازمانهای کارگری و کارفرمایی مربوط و با توجه به شرایط محلی تعیین خواهد شد.

ماده ۳۸

۱- هیچ کارگری نباید در کارهای مخصوص باراندازها استخدام شود، مگر آنکه قبلاً اطلاعات و آموزشهای لازم در مورد خطرهای احتمالی وابسته به شغل مورد نظر به او عرضه شده باشد.

۲- دستگاههای بالابر یا دیگر لوازم و ابزارهای مخصوص بارگیری و تخلیه بار فقط باید به وسیله اشخاصی مورد استفاده قرار گیرند که حداقل ۱۸ سال سن داشته باشند و از استعداد و تجربه لازم نیز برخوردار باشند. برای این منظور می‌توان از فرد تحت تعلیم و تحت سرپرستی مناسب نیز کمک گرفت.

ماده ۳۹

برای مشارکت در پیشگیری حوادث و بیماریهای شغلی، اقدامات لازم باید به عمل آید تا اطمینان حاصل شود که گزارش کامل وقایع برای مقام صلاحیت‌دار ارسال شده و، در صورت لزوم، تحقیقات لازم نیز به عمل خواهد آمد.

ماده ۴۰

در انطباق با قوانین یا مقررات یا عرف ملی، تعداد کافی تسهیلات بهداشتی و امکانات شست و شو باید در هر بارانداز به وجود آید و به طور منظم و مرتب مورد نگهداری و ترمیم و تکمیل قرار گیرد. این گونه تسهیلات در صورت امکان باید به فاصله معقولی از محل کار ایجاد شود.

بخش چهارم - استقرار

ماده ۴۱

هر کشور عضو که این مقاله‌نامه را به تصویب می‌رساند، باید الف - وظایف و تکالیف مرتبط با حفاظت و بهداشت کار را برای اشخاص و سازمانهای درگیر با فعالیتهای شغلی در باراندازها مشخص سازد؛
ب - تدابیر لازم، از جمله پیش‌بینی جریمه‌های مناسب، برای تنفیذ و تحکیم مفاد این مقاله‌نامه را به عمل بیاورد؛
ج - واحدهای اداری معینی را برای بازرسی و نظارت بر اجرای اقدامات ناشی از این مقاله‌نامه به وجود بیاورد، یا به طریق دیگری اطمینان حاصل کند که بازرسی‌های لازم به عمل آمده است.

ماده ۴۲

۱- در قوانین یا مقررات ملی باید مشخص شود که مفاد این مقاله‌نامه در چه محدوده زمانی باید به مرحله اجرا درآید، بویژه در مورد
الف - ساخت یا تجهیز کشتی‌ها؛
ب - ساخت یا تجهیز هر نوع دستگاه بالابر در خشکی یا هر نوع دستگاه یا وسیله دیگری که مخصوص حمل و نقل یا جابه‌جایی بار باشد؛
ج - ساخت هر نوع گیره آزاد برای جابه‌جایی بار.
۲- محدوده زمانی موضوع بند ۱ این ماده نباید بیش از چهار سال پس از تاریخ تصویب این مقاله‌نامه باشد.

بخش پنجم - مفاد نهایی

ماده ۴۳

این مقاله‌نامه تجدیدنظری است بر مقاله‌نامه حفاظت در برابر حوادث (باراندازها)، ۱۹۲۹، و مقاله‌نامه حفاظت در برابر حوادث (باراندازها)، ۱۹۳۲.

ماده ۴۴

تصویب رسمی این مقاله‌نامه باید به مدیرکل دفتر بین‌المللی کار ابلاغ شود.

ماده ۴۵

- ۱- این مقاله نامه فقط آن کشورهای عضو را متعهد خواهد ساخت که تصویب نامه رسمی آنها به مدیرکل دفتر بین المللی کار ابلاغ شده باشد.
- ۲- این مقاله نامه ۱۲ ماه پس از تاریخ تصویب نامه رسمی حداقل ۲ کشور عضو از سوی مدیرکل رسمیت قانونی خواهد یافت.
- ۳- پس از این دوره، مقاله نامه حاضر برای هر کشور عضو، ۱۲ ماه پس از تاریخ ثبت تصویب نامه آن از سوی مدیرکل دفتر بین المللی کار لازم الاجرا خواهد بود.

ماده ۴۶

- ۱- هر کشور عضو که این مقاله نامه را به تصویب رسانده باشد، می تواند پس از سپری شدن ده سال از تاریخ رسمیت یافتن و ثبت آن از سوی مدیرکل به فسخ آن مبادرت ورزد. این فسخ نباید زودتر از یک سال پس از ثبت آن از سوی مدیرکل به مرحله اجرا درآید.
- ۲- هر کشور عضو که این مقاله نامه را به تصویب رسانده باشد و در ظرف یک سال پس از گذشت دوره ده ساله ذکر شده در بند پیشین از حق خود برای فسخ آن استفاده نکرده باشد، برای مدت ده سال دیگر به آن متعهد خواهد ماند، و پس از آن خواهد توانست بعد از گذشت هر دوره ده ساله، تحت شرایطی که در همین ماده آمده است، به فسخ آن مبادرت ورزد.

ماده ۴۷

- ۱- مدیرکل دفتر بین المللی کار باید تمام کشورهای عضو سازمان بین المللی کار را در جریان ثبت کلیه تصویب نامه ها و فسخ نامه هایی که به مدیرکل ابلاغ می شود، قرار دهد.
- ۲- مدیرکل، پس از آگاه ساختن کشورهای عضو از ثبت دومین تصویب نامه، باید تاریخ رسمیت یافتن قانونی مقاله نامه را نیز به آنها اطلاع دهد.

ماده ۴۸

- مدیرکل دفتر بین المللی کار باید به موجب مفاد ماده ۱۰۲ منشور سازمان ملل متحد جزئیات کامل تمام تصویب نامه ها و فسخ نامه ها را برای ثبت به دبیرکل سازمان ملل ابلاغ کند.

ماده ۴۹

- هیئت مدیره دفتر بین المللی کار در هر زمان که لازم بداند باید از طریق گزارشی که درباره کارکرد این مقاله نامه به کنفرانس عمومی ارسال خواهد داشت، ضرورت تجدیدنظر کلی یا جزئی آن

را نیز در دستور کار کنفرانس بگنجانند.

ماده ۵۰

۱- در صورتی که کنفرانس، پس از تجدیدنظر کلی یا جزئی این مقاله‌نامه به تنظیم مقاله‌نامه دیگری مبادرت ورزد، جز در حالتی که مقاله‌نامه جدید روش دیگری را مطرح کرده باشد:

الف - تصویب مقاله‌نامه جدید از سوی کشور عضو به منزله فسخ قانونی و فوری این مقاله‌نامه خواهد بود و مفاد ماده ۴۶ این مقاله‌نامه در مورد رسمیت یافتن مقاله‌نامه جدید کان‌لم‌یکن تلقی خواهد شد.

ب - از تاریخی که مقاله‌نامه تجدیدنظرشده رسمیت قانونی پیدا کند، کشورهای عضو نباید به تصویب این مقاله‌نامه مبادرت ورزند.

۲- در هر صورت، این مقاله‌نامه برای هر کشور عضو که آن را به تصویب رسانده باشد ولی مقاله‌نامه تجدیدنظرشده را به تصویب نرسانده باشد، با همین شکل و محتوای کنونی رسمیت خود را حفظ خواهد کرد.

ماده ۵۱

متون انگلیسی و فرانسه این مقاله‌نامه به طور یکسان معتبر خواهد بود.

انجمن بین‌المللی تأمین اجتماعی*

تعدیل‌ها و اصلاحات صورت گرفته در نظام تأمین اجتماعی در کشورهای

منتخب (از ۱۹۹۵ به بعد)

ترجمه هرمز همایون پور

در پانزدهمین بخش از معرفی انجمن بین‌المللی تأمین اجتماعی به بررسی اجمالی طرح‌های تأمین اجتماعی و خلاصه‌ای از مهمترین تعدیل‌ها و اصلاحات صورت گرفته در نظام تأمین اجتماعی افریقای جنوبی، که از پایگاه‌های اطلاعاتی تأمین اجتماعی در جهان^۱ اخذ شده است، می‌پردازیم. تدوین اصلاحیه‌هایی در این ارتباط برای ضرورت بازسازی نظام اقتصادی، تمایل به افزایش حمایت‌های اجتماعی منطبق با بهبود شرایط اقتصادی، میل به ایجاد ساختارهای مختلف مستمری همسو با فعالیتهای اقتصادی در سطح جهان، برنامه‌های بازنشستگی انفرادی و جمعی و... است.

افریقای جنوبی**

سالمندی

مقررات اداری و مدیریت

از اول ژوئیه ۱۹۶۶، از تمام صندوق‌های بازنشستگی خواسته شد که: - دفترچه‌های توضیحی و گویایی تدوین کنند و ظرف سه ماه پس از شروع عضویت هر عضو جدید در اختیار او بگذارند؛ و

** Interantional Social Security Association (ISSA)

1. deta bases world wide (SSW)

** کشورهای جمهوری در جنوب افریقا، مساحت بالغ بر ۱,۲۲۰,۰۰۰ کیلومتر مربع، جمعیت حدود ۴۸ میلیون نفر (متشکل از اروپایی تبارها، سیاهان، و آسیایی تبارها)، پایتخت: پرتوریا، شهرهای بزرگ: کیپ‌تاون، زوهانسبورگ، و دوربان. شهرت اخیر آن به خاطر مبارزات ضد آپارتاید است که به رهبری نلسون ماندلا و کنگره ملی افریقا پس از حدود نیم‌قرن در ۱۹۹۰ به ثمر رسید و رژیم نژادپرست آنجا را برانداخت و دموکراسی برقرار کرد. - مترجم.

— همه ساله، ظرف شش ماهه اول سال مالی، اطلاعیه‌ای درباره مزایا تهیه کنند و به هر عضو تحویل دهند (بجز بازنشسته‌ها و بازنشسته‌هایی که مستمری‌شان را به صورت معوق^۱ می‌گیرند).

همچنین، صندوقها موظف شده‌اند برخی شرایط خاص، نظیر تجدید ساختار، را به آگاهی اعضای خود برسانند.

تاریخ اجرا: ۱۹۹۶

الحاقیه به قانون، شماره ۱۴۹۰

بهبود پاسخگویی صندوقهای بازنشستگی در «الحاقیه قانون صندوقهای بازنشستگی»^۲ (۱۹۹۵) مقرر شده است. بنا به این الحاقیه، کم و بیش تمام صندوقهای بازنشستگی جدید از سال ۱۹۹۶ موظف شدند دارای هیئت مدیره‌ای^۳ باشند که دست‌کم متشکل از سه عضو باشد. اعضای صندوق اختیار دارند که یکی از این سه نفر را منصوب یا انتخاب کنند. انتصاب یا انتخاب نماینده کارفرماها نیز در این هیئت پیش‌بینی شده است. صندوقهای بازنشستگی موجود، از ۱۵ دسامبر ۱۹۸۸ موظف به تبعیت از این حکم قانونی شدند.

این الحاقیه، وظایف اعضای هیئت مدیره را نیز برای نخستین بار تعریف کرد. همچنین مقرر داشت که واحدی به نام «اداره قضاوت صندوقهای بازنشستگی»^۴ تشکیل شود. تمام صندوقها موظفند از دستورالعمل‌های این اداره در زمینه حل و فصل دعاوی و اختلافهایی که برای آنها پیش می‌آید تبعیت کنند. هر عضوی که از نحوه عمل یا پاسخ صندوق خود راضی نباشد، می‌تواند به این اداره متوسل شود.

تاریخ اجرا: ۱۹۹۶

الزام به انگشت‌شماری، قانون ۱۶۴۴

در حال حاضر، حدود چهارصد هزار بازنشسته آفریقای جنوبی مستمری خود را دیگر به صورت

1. deferred pensioners
3. board of management

2. Pension Funds Amendment Bill
4. office of Retirement Funds Adjudicator

چک‌های پستی دریافت نمی‌کنند، بلکه وجوه مستمری به طور مستقیم به حساب بانکی آنها واریز می‌شود که با کارت‌های موصوف به ATM قادر به برداشت هستند. در نواحی روستایی که تعداد بانک‌ها اندک است، ماشین‌های حساب متحرک، طبق برنامه، همه‌ماهه از دهکده‌های واقع در یک منطقه بازدید می‌کنند.

هنگام صدور کارت‌های ATM، از بازنشسته‌ها انگشت‌نگاری می‌شود. برای دریافت وجه، شخص بازنشسته باید کارت را در محل مخصوص صندوق فرو کند و انگشت خود را نیز در جای دیگری که مشخص شده وارد کند تا از طریق اسکنر الکترونیکی^۱ شناسایی شود. اگر انگشت متقاضی با عکس ثبت‌شده قبلی منطبق نباشد، ماشین پولی بیرون نخواهد داد. با توجه به بیسوادی برخی بازنشسته‌ها (میزان بیسوادی در میان سالمندان سیاه‌پوست تا حدود ۴۵ درصد برآورد می‌شود)، از نشانه (نماد، سمبل) نیز برای احراز هویت می‌توان استفاده کرد.

به گفته مقامات افریقای جنوبی، استقرار این نظام باعث کاهش تقلب تا حدود ۲۰ درصد شده است. از این نظام پرداخت بدین جهت نیز اظهار رضایت می‌شود که، در مقایسه با روشهای دیگر، مثلاً صدور کارت شناسایی که ممکن است مفقود شود یا به سرقت رود، امنیت بیشتری برای بازنشسته‌ها دارد.

تاریخ اجرا: ۱۹۹۶

امور مالی

(دومین) اصلاحیه قانون صندوقهای بازنشستگی (۲۰۰۱) که در ۵ دسامبر ۲۰۰۱ منتشر شد، مقررات تازه‌ای برای حداقل مزایا و نیز چگونگی تخصیص مازادی که بنا به محاسبات اکچوئری برای صندوقهای بازنشستگی شغلی حاصل می‌شود تعریف کرد.

در صورتی که بر پایه محاسبات اکچوئری یک صندوق دارای مازاد شود، هیئت‌مدیره آن باید گزارشی درباره تخصیص این مازاد به «اداره ثبت صندوقهای بازنشستگی»^۲ تسلیم کند و در این گزارش اطلاعات مربوط به چگونگی توزیع این مازاد را مطرح سازد. طبق قانون،

1. electronic scanner

2. Registrar of Pension Funds

کارفرماهای حامی صندوق، اعضای صندوق، بازنشسته‌ها، و اعضای سابق صندوق بهره‌مندان بالقوه از این مزاد محسوب می‌شوند.

مبلغ مزاد، نخست باید صرف افزایش مزایای مربوط به سطوح تعریف‌شده جدید شود. مابقی آن، به شرحی که در گزارش ارائه‌شده به «اداره ثبت صندوقهای بازنشستگی» مطرح شده است، به دیگر بهره‌مندان بالقوه اختصاص می‌یابد. مبالغی که به کارفرما اختصاص می‌یابد، عموماً باید به منزله کسور پرداختی او برای تعطیلات یا افزایش مزایا منظور شود. پرداخت نقدی فقط در مواردی اندک مجاز شمرده شده است.

تاریخ انتشار: دسامبر ۲۰۰۱

مقرری‌های سالمندی، از کار افتادگی، خانواده، مساعدت اجتماعی، و مسکن

در مقررات مربوط به پرداخت مزایای اجتماعی مختلف تعدیل‌هایی صورت گرفته است تا اثرات تورم و بویژه افزایش قیمت مواد غذایی را جبران کند. دولت اعلام کرده است که ظرف سه سال آینده معادل ۵/۶ میلیارد زار^۱ دیگر به این اعتبارات اضافه خواهد کرد. در نتیجه، مقرری سالمندی و از کار افتادگی از ۶۲۰ به ۶۴۰ زار افزایش یافت و، در همان حال، مقرری حمایت از کودکان از ۱۳۰ به ۱۴۰ زار بالا رفت. با این تغییرات، مجموع افزایش سالانه مقرری‌ها در سال ۲۰۰۲، به ۱۲/۳ درصد برای سالمندان و از کار افتاده‌ها و ۲۷/۳ درصد برای حمایت از کودکان بالغ شد.

تاریخ اجرا: اکتبر ۲۰۰۲

مزایا

بودجه دولت در سال ۲۰۰۳، علاوه بر موارد دیگر، شامل پیش‌بینی وضع مالیات بر صندوقهای بازنشستگی و پیش‌بینی تأمین منابع برای حمایت اجتماعی بود.

وضع مالیات بر پس‌اندازهای بازنشستگی هم‌اکنون از سوی هیئت‌تخصیص خاص - که متشکل است از نمایندگان خزانه‌داری ملی، اداره درآمد افریقای جنوبی، و هیئت خدمات مالی - تحت بررسی است. قرار بود گزارشی در این باره در سال ۲۰۰۳ از سوی هیئت مزبور منتشر شود، تا

۱. ZAR (راند)، واحد پول افریقای جنوبی.

موجبات بحث و مشاوره بیشتر و تدوین مسیرها و قانون نهایی فراهم شود. انتظار می‌رود که اصلاحیه مربوط به وضع مالیات بر پس‌اندازهای بازنشستگی در بودجه ۲۰۰۴ اجرایی شود. در همین حال، در بودجه ۲۰۰۳ نرخ مالیاتی صندوقهای بازنشستگی از ۲۵ درصد به ۱۷ درصد کاهش یافت تا افراد به پرداخت کسور کافی برای دوران بازنشستگی خود تشویق شوند. مالیات بر پس‌اندازهای بازنشستگی، به میزان ۱۷ درصد، از سال ۱۹۹۶ برقرار شده و بعد در ۱۹۹۸ به ۲۵ درصد افزایش یافته بود.

اقدامات دیگر، شامل بهبود مقرری‌های مساعدت اجتماعی است که از گروههای آسیب‌پذیر نظیر سالمندان، کودکان، و ازکارافتاده‌ها حمایت مالی می‌کند. بر اساس بودجه، مستمری بازنشستگی و مقرری ازکارافتادگی از ماهانه ۶۰۰ زار به ماهانه ۷۰۰ زار افزایش یافت. به علاوه، مقرری حمایت از کودکان به میزان ۱۴ درصد زیاد شد و به ماهانه ۱۶۰ زار رسید.

بودجه، همچنین اعتباراتی نیز برای سه سال آینده منظور کرد تا مقرری مبتنی بر آزمون مالی کودکان، مرحله به مرحله، و تا چهارده سالگی کودکان افزایش یابد. این مقرری، برای حدود ۲/۳ میلیون کودک تا شش ساله از آوریل ۲۰۰۳ در نظر گرفته شد و کودکان هفت و هشت ساله نیز مشمول این حکم می‌شدند، اما کودکان نه و ده ساله از ۲۰۰۴ و کودکان یازده تا سیزده ساله از ۲۰۰۵ مشمول این مقرری شدند. این افزایش، بنا به برآوردها، بیش از یازده میلیارد زار هزینه خواهد داشت و ۳/۲ میلیون کودک دیگر را نیز بهره‌مند خواهد کرد.

تاریخ اجرا: آوریل ۲۰۰۳

اصلاحات اصلی

در حال حاضر، پارلمان مشغول بررسی پیشنهادی درباره برقراری نظام بازنشستگی پیش‌اندوخته برای کارگران کم‌درآمد و نیز افرادی است که به صورت غیررسمی یا به طور پراکنده شاغلند. این پیشنهاد، برگرفته از گزارش خزانه‌داری ملی بود که در دسامبر ۲۰۰۴ برای بحث عمومی منتشر شد.

طبق گزارش فوق، در افریقای جنوبی، پوشش بخش رسمی نسبتاً خوب است: یک بخش خصوصی گسترده و با سابقه نیز وجود دارد که در حوزه بیمه پس‌انداز فعال است و کارکنان دولت را تقریباً به طور کامل با ترتیبات بازنشستگی پیش‌اندوخته پوشش می‌دهد. اما در این

کشور بخش غیررسمی بزرگی هم وجود دارد که نرخ بیکاری در آن نسبتاً بالاست. در نتیجه، بسیاری از مردم جمهوری آفریقای جنوبی ادواری را از سر می‌گذرانند که طی آنها درآمدی ندارند و، از همین رو، فقط قادر به پرداخت کسور بازنشستگی به صورت نامنظم هستند. بنا به گزارش فوق، حدود سه‌چهارم جمعیت در شرایطی به سن بازنشستگی می‌رسند که فاقد هر گونه پس‌انداز تراکمی هستند و، بنابراین، به طرح مساعدت اجتماعی دولت وابسته می‌شوند.

گزارش فوق بر این نظر است که قانون صندوقهای بازنشستگی باید به‌دقت مورد بررسی قرار گیرد تا یک‌دست شود و مواد پراکنده‌ای که طی سالیان به آن اضافه شده است هماهنگ شود و مشکلات ناشی از آنها برطرف گردد. تأکید باید بر افراد میان‌درآمد و کم‌درآمد و افرادی باشد که دارای درآمد منظم و رسمی نیستند: برای مثال، کارکنان پاره‌وقت و فصلی، کارگران کشاورزی، و مستخدمان خانگی. بسیاری از این افراد نمی‌توانند بین دو گزینه بازنشستگی موجود - یعنی مقرری سالمندی اجتماعی (که از طرف دولت تأمین می‌شود و بر آزمون استطاعت مبتنی است) و پس‌انداز داوطلبانه و قراردادی خصوصی - به انتخابی مناسب دست بزنند. از هدفهای کلیدی اصلاحات، تشویق افراد کم‌درآمد (و افرادی که درآمد نامنظم دارند) به تأمین دوران بازنشستگی خود از طریق فراهم کردن امکان دسترسی آنها به سامانه‌های شفاف، عادلانه، با صرفه، و دارای مدیریت‌های محتاط و با تدبیر است.

گزارش فوق پیشنهاد می‌کند که یک نهاد پس‌انداز جدید تشکیل شود: صندوق پس‌اندازهای ملی^۱. در این صندوق، کارگران مجاز به پرداخت کسور خود به صورت نامنظم خواهند بود و از مقررات مشارکت معین^۲ (یا تعریف‌شده) بهره‌مند می‌شوند. این صندوق را بخش خصوصی تحت نظارت دولت اداره خواهد کرد. تصور بر این است که چنین صندوقی برای پس‌انداز می‌تواند برای تمام مردم کشور دسترسی به مزایای بازنشستگی را فراهم کند، و به سبب تعداد زیاد پرداخت‌کنندگان کسور و نرخ برگشت سرمایه‌گذاری‌های رقابتی، هزینه‌های اداری آن گزاف نخواهد بود.

برای اینکه این پیشنهاد مقبولیت بیشتری پیدا کند، خزانه‌داری ملی از عموم دعوت کرده است تا درباره آن بحث و اظهارنظر کنند و، به علاوه، ترتیبی داده است تا دست‌اندرکاران مربوط

1. National Savings Fund

2. defined contribution

بتوانند در جلسات بحث و گفت و گو در سراسر کشور مشارکت ورزند.

تاریخ انتشار: دسامبر ۲۰۰۴

مساعدت اجتماعی و مسکن

مدیریت و اداره

پارلمان آفریقای جنوبی در حال بررسی اصلاحاتی است که قرار است در طرحهای مزایای اجتماعی تحت مدیریت کارفرماها صورت گیرد. این اصلاحات، مشارکت کارکنان را در پیشنهادهایی که بر این طرحها تأثیر می‌کند افزایش خواهد داد. طبق متن مقدماتی «قانون روابط کارگری»^۱، هرگونه تغییری که کارفرماها یا نمایندگان آنها بخواهند در مقررات یا هیئت‌مدیره یا هیئت‌مدیره طرحهای تحت مدیریت کارفرماها صورت دهند، باید در جلسات بحث و مذاکره کارکنان مطرح شود. این الزام در همه موارد باید رعایت شود، مگر آنکه موافقتنامه‌ای جمعی بین کارفرما و نمایندگان اتحادیه‌های کارگری وجود داشته باشد که چگونگی تصمیم‌گیری مشترک را به صورتی دیگر معین کرده باشد. تعریفی که از طرحهای مزایای اجتماعی صورت گرفته، بیشتر (اگر نه تمامی) طرحهای مزایای کارکنان، صندوق‌های بازنشستگی، درمان و سلامت، و دیگر طرحهای اجتماعی را در بر می‌گیرد.

تاریخ اجرا: ۱۹۹۶

بیکاری

گسترش پوشش

به دنبال گزارش گروه ویژه‌ای که برای بررسی موضوع بیکاری تشکیل شده بود، مدیر بیمه بیکاری^۲ اعلام داشت که کارگران خانگی و فصلی از اول آوریل ۲۰۰۳ مشمول «صندوق بیمه بیکاری»^۳ خواهند شد.

بنا به مصوبات مربوط به این تغییر، هر یک از کارفرماها و کارکنان باید معادل ۱ درصد از حقوق ماهانه کارکنان را به صندوق بیمه بیکاری بپردازند. در مورد کارگران خانگی، این کسور

1. Labour Relations Bill

2. Unemployment Insurance Commissioner

3. Unemployment Insurance Fund (UIF)

می تواند به صورت سه ماهه و با تأخیر پرداخت شود. در مورد کارگرانی که برای بیش از یک کارفرما کار می کنند، این کشور، به نسبت، از طرف کارفرماها به صندوق پرداخت می شود. کارگران خانگی، در صورت بیکاری کامل یا جزئی، می توانند متقاضی دریافت مقرری بیکاری شوند. در موارد بیکاری جزئی، این مقرری در صورتی پرداخت می شود که دریافتی کارگر خانگی از سطح حداقل مقرری قانونی، که اکنون معادل ۵/۸ درصد کل حقوق است، کمتر باشد. به کارگران فصلی در قانون اشاره دیگری نشده است، بجز آنکه پوشش بیمه شامل کلیه افرادی می شود که بیش از ۲۴ ساعت در ماه کار می کنند. و در نهایت آنکه، دلالها (یا واسطه های کاریابی) و مؤسساتی که خدمات موقتی اشتغال عرضه می کنند، هر دو از شمار کارفرماها محسوب می شوند و به طور مشترک در برابر مشتریان خود مسئولیت دارند. تاریخ اجرا: آوریل ۲۰۰۳

بیکاری، بیماری، زایمان، بازماندگان

اصلاحات اصلی

از اول آوریل ۲۰۰۲، دو قانون به مرحله اجرا درآمد: قانون بیمه بیکاری ۲۰۰۱، و قانون کشور بیمه بیکاری ۲۰۰۲. این دو قانون، که در حال حاضر چارچوب نظام جدید بیمه بیکاری افریقای جنوبی را تشکیل می دهند، پایه مشارکتها را گسترش داده و بر مقرری های بیکاری افزوده اند.

امور مالی

اداره درآمد افریقای جنوبی^۱ بخش اعظم کشور مربوط به صندوق بیمه بیکاری (UIF) را جمع آوری می کند. کارفرمایانی که به دلایل مالیاتی موظف به ثبت نام در صندوق نیستند، باید کشور خود را همچنان به این صندوق پردازند. هر یک از کارکنان و کارفرماها موظفند معادل ۱ درصد از حقوق دریافتی و پرداختی خود را به صندوق پردازند.

1. South African Revenue Service (SARS)

نرخ ۲ درصد فوق بر پایهٔ اولین ۸,۰۹۹ زاری که در طول ماه به کارکنان پرداخت می‌شود، محاسبه می‌گردد.

برخی از انواع برداشتها از شمول کسور بیمه‌بیکاری معافند، از جمله حق‌العمل‌ها^۱، مستمری‌های بازنشستگی، پادشاهای پایان خدمت، پرداختهای یکجا بابت بازنشستگی، و مبالغ پرداختی صندوقهای احتیاط بابت بازنشستگی.

مزایا

هر پرداخت‌کنندهٔ کسور، به ازای هر شش روز کامل پرداخت، برای دریافت یک روز مزایا، حداکثر تا ۲۳۸ روز (۳۴ هفته) واجد شرایط می‌شود. بنابراین، فردی که کسور خود را برای چهار سال پیوسته که شاغل بوده پرداخته است، می‌تواند متقاضی دریافت بیمهٔ بیکاری برای حداکثر مدت ذکرشده شود. اما این مقرری فقط در صورتی پرداخت می‌شود که دورهٔ بیکاری بیش از چهارده روز باشد.

پرداخت‌کنندگان کسوری که درآمد ماهانهٔ آنها کمتر از سقف مقرر یعنی ۸/۰۹۹ زار بوده است، استحقاق دریافت درصدی از درآمد پیشین خود را دارند. نرخ مقرری در این گونه موارد، از ۳۸ درصد درآمد پیشین افرادی که نزدیک به سقف مزبور دریافتی داشته‌اند، تا ۵۸ درصد برای افرادی که پایین‌ترین سطح دستمزد را داشته‌اند نوسان دارد. کسانی که بیش از سقف مقرر دریافتی داشته‌اند، مبلغی مقطوع^۲ دریافت می‌کنند که برابر است با میزانی که به افرادی پرداخت می‌شود که درآمد آنها معادل سقف مقرر بوده است.

افراد بیکار باید در یکی از مراکز کاریابی ثبت‌نام کنند، و باید قادر به کار بوده و برای برگشت به اشتغال آمادگی داشته باشند. این افراد، در صورتی که بدون عذر موجه از شرکت در دوره‌های آموزشی و مشاورهٔ شغلی برای اشتغال خودداری کنند، ممکن است مشمول قطع مقرری بیکاری برای مدتی معین شوند.

پرداخت‌کنندگان کسور، در صورتی که مستمری بازنشستگی ماهانه از دولت دریافت می‌کنند یا دریافت‌کنندهٔ مقرری حوادث شغلی یا مقرری بیماری‌هایی هستند که باعث بیکاری

1. commissions

2. flat-rate

آنها بوده است، استحقاق دریافت مقرری بیکاری را ندارند.

صندوق بیمه بیکاری، علاوه بر مقرری بیکاری، مزایای زیر را نیز می‌پردازد:

● مقرری بیماری؛ این مقرری، در صورت وجود دلایل کافی، حداکثر به مدت ۲۳۸ روز در هر دوره‌ای از یک دوره زمانی چهارساله برای بیماریهایی که بیش از ۱۴ روز طول بکشد پرداخت می‌شود.

● مقرری زایمان؛ حداکثر به مدت ۱۲۱ روز یا ۱۷/۳ هفته در هر دوره‌ای از یک دوره زمانی چهارساله پرداخت می‌شود. زنانی که این مقرری را دریافت می‌کنند، حق درخواست دریافت سایر مزایا را از دست می‌دهند.

● مقرری فرزندخواندگی^۱؛ به شرط وجود دلایل کافی، این مقرری، در صورتی که کودک فرزندخوانده کمتر از دو سال داشته باشد، حداکثر به مدت ۲۳۸ روز در یک دوره زمانی چهارساله پرداخت می‌شود.

● مقرری افراد وابسته یا تحت تکفل^۲؛ به همسر تحت تکفل یا شریک زندگی^۳ فرد متوفی پرداخت می‌شود. کودک تحت تکفل متوفی، در صورتی که کمتر از ۲۱ سال داشته باشد و متوفی همسر یا شریک زندگی نداشته باشد، یا این افراد ظرف شش ماه پس از مرگ متوفی متقاضی دریافت این مقرری نشده باشند، استحقاق دریافت مقرری تکفل یا مستمری وابستگی را دارد. مبلغ این مقرری به همان میزان مقرری بیکاری است که در صورت زنده بودن پرداخت‌کننده کسور به او پرداخت می‌شد.

مدیریت این مقرری‌ها در حوزه مسئولیت وزارت کار است.

تاریخ اجرا: آوریل ۲۰۰۲

اصلاحات اصلی در مورد مقرری بیکاری

در اوایل سال ۲۰۰۰، وزارت اشتغال افریقای جنوبی^۴ پیش‌نویس طرحی را ارائه کرد که به موجب آن مبلغ پایه بیمه و نیز مزایای پرداختی از سوی صندوق بیمه بیکاری (UIF) افزایش

1. adaption benefit

2. dependent's benefit

3. life partner

4. South African Ministry of Employment

می‌یافت.

این صندوق در حال حاضر معادل ۴۵ درصد دستمزد بیمه‌شدگانی را که سه سال سابقه اشتغال و پرداخت کسور داشته باشند، حداکثر به مدت شش ماه می‌پردازد. صندوق عمدتاً کارکنانی را تحت پوشش دارد که سابقه اشتغال ثابت^۱ در شرکتهای متوسط یا بزرگ دارند. زنان بیمه‌شده نیز چنانچه تحت مقررات قانونی مربوط به زایمان بین یک تا سه ماه کار خود را ترک کنند، مشروط بر آنکه درآمد آنها به کمتر از یک سوم دریافتی قبلی آنها کاهش یابد، به همان میزان مردان مقرری بیکاری می‌گیرند. مقررات کنونی، پرداخت تعدادی مزایای اختیاری^۲ را نیز پیش‌بینی کرده است، اما این مزایا به سبب محدودیت‌های بودجه‌ای عملاً در سالهای اخیر پرداخت نشده است.

اصلاحات پیشنهادی، بر گروههایی که اجباراً باید بیمه شوند می‌افزاید، و هر دو گروه از افرادی را که درآمد اندک یا دستمزدهای بالا دارند مشمول بیمه اجباری می‌کند. برای مثال، کارکنان بخش عمومی که وضعیت اشتغال نسبتاً ثابتی دارند ناچار به پرداخت کسور می‌شوند. در حال حاضر، هیچ برنامه‌ای برای تعیین سقف حداکثر درآمد برای بیمه اجباری یا کسور و مزایا وجود ندارد. نرخ کسور برای کارکنان و کارفرمایان، هر دو، معادل ۱ درصد دستمزد ناخالص^۳ شامل پرداختهای جنسی^۴ است.

طبق پیش‌نویس لایحه پیشنهادی، افراد کم‌درآمد معادل ۷۰ درصد دستمزد خود را می‌گیرند، در حالی که این رقم برای افراد پردرآمد فقط معادل ۳۰ درصد خواهد بود. مدت زمان پرداخت مزایا می‌تواند بیشتر از گذشته باشد. همچنین فهرست مزایا افزایش یافته است. بنا به این لایحه، قرار است تغییرات زیر صورت گیرد:

- در آینده، مزایا برای ۲۳۸ روز تقویمی در یک دوره زمانی پرداخت خواهد شد. ۴۲ روز تقویمی اشتغال، باعث استحقاق دریافت یک هفته مزایا می‌شود.
- مقرری زایمان می‌تواند به مدت ۱۶ هفته پرداخت شود و پرداخت آن دیگر به طول مدت سایر مزایا پیوند نخواهد داشت.
- در آینده، چنانچه بیکاری بیمه‌شده با فرزندخواندگی یک کودک کمتر از دو ساله از سوی او

1. fixed employment

2. discretionary benefits

3. gross wage

4. payments in kind

مقارن شود، استحقاق دریافت مقرری تکفل به فرد بیکار شده تعلق می‌گیرد.

● در مواردی که بیماری بیش از دو هفته طول بکشد، چنانچه فرد بیمار مقرری خود را از کارفرما گرفته باشد و دیگر حقی برای دریافت مقرری بیماری از کارفرما نداشته باشد، این مقرری از طرف صندوق برای او برقرار خواهد شد.

● در صورت فوت فرد مصدوم، بازماندگان او (همسر یا احتمالاً فرزندان وی به جای همسر)، چنانچه استحقاق دریافت سایر مزایای دولتی را نداشته باشند، از مقرری فوت (بازماندگان) برخوردار خواهند شد.

لایحه پیشنهادی، اصل بیمه خالص^۱ را همچنان محفوظ نگاه می‌دارد، بدین معنا که مزایای غیربیمه‌ای^۲ (نظیر راهنمایی شغلی، آموزش، و کارآموزی) تحت پوشش صندوق بیمه بیکاری قرار نخواهد گرفت. در عین حال، در آینده برای وزیر اشتغال ممکن خواهد بود که، بر مبنای پیشنهاد هیئت مدیره صندوق بیمه بیکاری، با تأمین هزینه برای اقدامات مشوق اشتغال موافقت کند.

تاریخ انتشار: ۲۰۰۰

اصلاحات اصلی در تمام حوزه‌ها

چندین مشکل دیرپا که در تأمین اجتماعی افریقای جنوبی وجود داشت باعث شد تا هیئت دولت در سال ۲۰۰۰ دستور دهد کمیته‌ای برای بررسی این مشکلات تشکیل شود. این کمیته، پس از تقریباً دو سال که به تحقیقات دقیق، مشاوره، و مباحثات عمومی پرداخت، توصیه‌های خود را به هیئت دولت تقدیم کرد که برای آگاهی عموم منتشر شد و مقرر گردید افراد ذی‌نفع و علاقه‌مند ملاحظات خود را تا ۱۵ ژوئن ۲۰۰۲ به دولت تسلیم کنند.

نظام تأمین اجتماعی کنونی افریقای جنوبی، علاوه بر خصوصیات عام بیمه‌ای، دارای ویژگی‌های زیر است:

- محدود بودن طرحهای بیمه اجتماعی عمومی (این طرحها فقط شامل بیمه بیکاری، حوادث ناشی از تصادفات رانندگی، و جبران خدمات کارکنان است)؛
- بیمه‌های خصوصی عمدتاً دارندگان درآمدهای بالا را در بخش رسمی پوشش می‌دهند و

1. pure insurance 2. non-insurable benefits

- شامل مخاطرات خاص، بویژه بازنشستگی و مرگ و درمان هستند؛
- مقرری‌های مساعدت اجتماعی، که متکی بر مالیات و مبتنی بر آزمون‌های استطاعت مالی است و جنبه عمومی و غیرمشروط دارد، و عمدتاً به کار سالمندان، از کارافتادگان، و کودکان زیر هفت سال می‌آید؛ و
 - محرومیت شماری بزرگ (و رو به افزایش) از بیکاران، شاغلان غیررسمی، کودکان، و نیز غیر شهروندان^۱.
- کمیته تحقیق در گزارش خود به دشواری‌های نظام تأمین اجتماعی کنونی نیز اشاره کرده است، از جمله:
- رابطه دستمزد - درآمد در هم شکسته شده است؛
 - دولت در قبال انتقادات و احکام دادگاه قانون اساسی^۲ آسیب‌پذیر است؛
 - شیوع بیماری ایدز باعث تشدید فقر و نابرابری خواهد شد؛
 - ترکیب نژادی و تبعیض‌آمیز بهره‌مندان از خدمات عمومی باعث تقویت پیش‌داوری‌های آپارتایدگونه می‌شود، این بار علیه غیرسیاهان؛
 - عرضه خدمات کلیدی، بدین سبب که فقیران استطاعت پرداخت هزینه آنها را ندارند، محدود است؛
 - تبهکاری و بی‌ثباتی اجتماعی به سبب فقر رو به افزایش است.

توصیه‌های کلیدی

برای اینکه تأمین اجتماعی از مفاهیم اشتغال‌محور^۳ دور شود، کمیته توصیه کرد تا نظام تأمین اجتماعی بر مفهوم «حمایت اجتماعی فراگیر»^۴ مبتنی شود که شامل مجموعه‌ای از دخالت‌های اجتماعی حمایتی و اقدامات دیگر به صورت مرحله به مرحله خواهد بود. توصیه‌های اصلی کمیته به شرح زیر است:

۱- برقراری مکانیسم حمایتی و متکی بر مقرری حداقل درآمد برای فقیران، که به آنها برای دسترسی به خدمات دولت کمک کند. در عین حال، کمیته بر این نظر بود که اجرای سریع این

1. non-citizens

2. Constitutional Court

3. employment-centred

4. Comprehensive Social Protection

پیشنهاد امکان‌پذیر نیست.

- ۲- بسامان کردن آزمون‌های استطاعت در ارتباط با مقرری‌های حمایت اجتماعی.
- ۳- گسترش سطح پوشش بیمه بیکاری به صورتی که برخی از گروه‌های محروم را در برگیرد، و نیز افزایش احتمالی نرخهای کسور.
- ۴- توجه به نقش مؤثر تأمین اجتماعی غیررسمی و نیازی که به ایجاد پیوند بین نظامهای تأمین اجتماعی رسمی و غیررسمی محسوس است.
- ۵- در حوزه تأمین اجتماعی کودکان، بهبود دسترسی به نظام مقرری موجود، گسترش این مقرری به کودکان غیرشهروند، و نیز شمول «مقرری حمایت از کودک»^۱ به تمام کودکان از بدو تولد تا هجده سالگی.
- ۶- در حوزه درمان، حرکت به سوی برقراری نظام ملی بیمه سلامت^۲.
- ۷- در حوزه کسور اجباری بازنشستگی، وضع مقررات لازم تا کلیه کارکنان بخش رسمی (دست‌کم دارندگان درآمد بالاتر از سطح حداقل)، کسور خود را به یک صندوق پرداخت کنند. این وجوه می‌تواند، در مورد افراد زیر ۴۰ سال، صرف بازپرداخت اقساط مسکن آنها شود. علاوه بر این توصیه‌ها، کمیته درباره مدیریت، سرمایه‌گذاری، مالیات‌بندی، حمایت از مصرف‌کننده، محفوظ نگاه داشتن اجباری وجوه مربوط به کسور، و مقرری‌های بازماندگان و ازکار افتادگان نیز پیشنهادهایی ارائه داد.
- ۸- در حوزه ازکار افتادگی، کمیته توصیه کرد که مزایای جنسی از مزایای نقدی جدا شود، و برای ازکار افتادگی تعریفی تازه پذیرفته شود که عناصر غیرپزشکی (مثلاً عوامل اجتماعی و زیست‌محیطی) را نیز در برگیرد.
- ۹- در حوزه پوشش بیماریها و حوادث ناشی از کار، توصیه‌های کمیته عبارت بود از: تقویت عوامل پیشگیری و بازپروری و ادغام دوباره در جامعه؛ لغو برخی محدودیت‌های کنونی (مثلاً عدم شمول بیمه اجتماعی بر کارگران خانگی)؛ و همچنین رسیدگی به دعاوی مربوط به آسیبهایی که فعلاً تحت پوشش نظام دولتی قرار ندارد.
- ۱۰- ایجاد یک چارچوب نهادی یکسان، شامل «هیئت تأمین اجتماعی»^۳ و سازمانی که

1. Child Support Grant
3. Social Security Board

2. National Health Insurance System

وظایف گوناگون تأمین اجتماعی را انجام دهد.

۱۱- برقراری یک نظام داوری واحد برای تأمین اجتماعی.

۱۲- تأمین مالی سازمان تأمین اجتماعی از طریق گزینه‌های مالی مختلط و افزایش هزینه تأمین اجتماعی از ۲۸ درصد به ۲۹ درصد تولید ناخالص ملی.

۱۳- برقراری ارتباط گسترده‌تر بین تأمین اجتماعی و «جامعه توسعه مناطق جنوبی افریقا»^۱، با تأکید بر نیاز به برقراری معیارهای منطقه‌ای و هماهنگ‌سازی نهاد فوق با نظام تأمین اجتماعی در مناطق مختلف. تاریخ انتشار: ژوئن ۲۰۰۲

مقررات جدید برای طرح‌های درمانی

در نوامبر ۱۹۹۸، قانون جدید ناظر بر طرح‌های درمانی از تصویب پارلمان گذشت و به امضای رئیس‌جمهوری رسید. هدف از قانون طرح‌های درمانی^۲، از جمله، تقویت مبانی قانونی مربوط به طرح‌های درمانی، انجام اقدامات لازم برای هماهنگ کردن طرح‌های درمانی، و ترتیب ثبت و کنترل پاره‌ای از فعالیتهای مرتبط با طرح‌های درمانی به منظور حمایت از منافع اعضای طرح‌هاست. برخی از مهمترین تغییرات به قرار زیر است:

● قانون جدید، به جای درجه‌بندی مخاطرات، نظامی مبتنی بر درجه‌بندی اجتماعات^۳ برقرار می‌کند. به عبارت دیگر، کسور پرداختی به طرح‌های درمانی فقط بر پایه درآمد و تعداد وابستگان عضو تعیین می‌شود، و نه چون گذشته بر مبنای عواملی چون سن، جنسیت، کارنامه سلامت عضو در گذشته و حال، و بسامد استفاده عضو یا وابستگان او از خدمات درمانی.

● عضویت در یک طرح درمانی برای کلیه افرادی که حق بیمه بپردازند مجاز شده است؛ بنابراین، نظامی مبتنی بر پذیرش تضمین شده^۴ برقرار شده و هیچ فردی را نمی‌توان به سبب وضعیت سلامت او از این حق محروم کرد.

● مطابق قانون جدید، در تمام طرح‌های سلامت نوعی مزایای حداقلی پیش‌بینی شده است.

● همچنین، مقررات ناظر بر مدیریت و نیز پرداخت بدهی طرح‌های درمانی تقویت شده است. برای مثال، بنا به این قانون، هیچ طرح درمانی به ثبت نمی‌رسد مگر آنکه «شورای طرح‌های

1. Southern African Development Community (SADC)

2. Medical Schemes Act

3. community rating

4. guaranteed acceptance

درمانی^۱ قانع شود که طرح پیشنهادی در حال حاضر، یا در آینده، از لحاظ مالی تأمین است؛ تعداد کافی عضو پرداخت‌کننده کسور دارد؛ هیچ نوع تبعیض مستقیم یا غیرمستقیمی در طرح وجود ندارد؛ و اعضای هیئت امنا و مدیر اجرایی طرح، برای اداره طرح درمانی مورد نظر واجد شرایط هستند.

تاریخ انتشار: ۱۹۹/۸/۱۰